

Arrest

nr. 196 610 van 14 december 2017
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2011 diende de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Met een beslissing van 27 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de voormelde aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het nr. 109 118.

1.3. De voormelde beslissing van 27 augustus 2012 werd door de verwerende partij ingetrokken en bij arrest nr. 92 369 van 29 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd de afstand van het geding vastgesteld.

1.4. Op 29 oktober 2012 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing over de aanvraag van 27 augustus 2012 waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd ingevolge het beroep van de verzoekende partij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 97 275 van 18 februari 2013

1.5. Op 23 oktober 2013 werd andermaal een beslissing genomen over de aanvraag van 28 december 2011. Deze werd ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

1.6. Op 21 december 2016 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 13 maart 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.12.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

B(...), Y(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Pakistan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 28.11.2011 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 21.12.2016 en in de bijgevoegde medische attesten (: zie bevestiging arts d.d. 10.03.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“II.1.1. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat de standaard medische getuigschriften dd. 16 november 2016 en 28 november 2011 identiek zijn.

Bijgevolg volstaat het volgens de verwerende partij om toepassing te maken van artikel 9ter, §3, 5° Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

5°)“2 in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling [met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan]”

II.1.2. Het standaard medisch getuigschrift dd. 16/11/2016 vermeldt nochtans expliciet dat de verzoekende partij reeds sinds 2007 permanent opgenomen is in het PC S(...) (psychiatrisch ziekenhuis) (stuk 3).

Dit stond reeds te lezen in de medische voorgeschiedenis (rubriek A) van het standaard medisch getuigschrift dd. 14/12/2011 (stuk 4).

Inmiddels bevindt de verzoekende partij zich dus meer dan 10 jaar in een psychiatrisch ziekenhuis!!

II.1.3. Belangrijk is dat het medisch advies dd. 13/10/2013 het volgende stelde (stuk 5):

“ Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 37-jarige man in 2011 een episode van paranoïde schizofrenie had. Betrokkene werd in 2011 opgevolgd door een psychiater maar er werd sindsdien geen informatie toegevoegd aan het dossier Dit belet ons niet om een advies te verlenen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene na 2 jaar nog gehospitaliseerd zou zijn. Een schizofrenie verbetert door het aanbieden van structuur en het leven in een vertrouwde omgeving (cultuur, taal). Een terugkeer naar zijn land kan in die zin therapeutisch werken. Een schizofrenie op zich betekent bovendien niet dat er een risico is voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De "volledige ontsporing" waarvan sprake is geen medische graad van ernst en bovendien louter hypothetisch. De behandeling helpt blijkbaar niet en is ook niet curatief maar louter symptomatisch. De eventuele afwezigheid ervan in het thuisland betekent dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld “

Ten onrechte had de verwerende partij zich in haar advies dd. 23/10/2013 blindgestaard op het feit dat de verzoekende partij in een spéciale afdeling (psychosenzorg) werd opgenomen sinds 16/09/2011 om aldus de ernst te relativeren.

Verzoekende partij verbleef op dat moment immers al meer dan 6 jaar in het PC S(...)!

II.1.4. Wat er ook van moge zijn, de verzoekende partij is op heden nog steeds gehospitaliseerd.

In die zin gaan de conclusies in het medisch advies van de DVZ-arts dd. 13/10/2013 niet (langer) op - zelfs niet mocht de DVZ -arts zich toendertijd terecht enkel op de datum van opname bij de afdeling psychosenzorg hebben geconcentreerd (ni. 16/09/2011)!

De nieuwe elementen in deze - die aldus een de toepassing van artikel 9ter, §3, 5° VW niet rechtvaardigen- zijn dan ook meteen het feit dat de verzoekende partij op heden nog steeds gehospitaliseerd is en dat er dus wel degelijk gesproken kan worden van een 'volledige ontsporing' en dat dit dus geen louter hypothetische kwestie is.

Ook de bewering in het medisch advies dd. 13/10/2013 dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene na 2 jaar nog gehospitaliseerd zou zijn', wordt thans door de realiteit tegengesproken! Het is dan ook werkelijk onbegrijpelijk dat de DVZ-arts, kennelijk zonder de minste analyse van het dossier,

zelfs niet wanneer deze de lange opname vaststelt, op blinde wijze naar het medisch attest dd. 14/12/2011 verwijst.

II.1.5. Verzoekende partij meent dat verwerende partij in die zin de materiële motiveringsplicht heeft geschonden en bijgevolg ook artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ook de vraag naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM dringt zich op. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen 8 aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

De beslissing met betrekking tot het standaard medisch getuigschrift dd. 14/12/2011 motiveerde immers dat er een eventuele afwezigheid van medische zorg in het land van herkomst niet impliceerde dat de verzoekende partij onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Er werd met andere woorden geen enkel onderzoek gedaan naar behandelingsmogelijkheden in Pakistan.

Nochtans bracht de verzoekende partij in haar verzoekschrift bij haar nieuwe aanvraag dd. 21/12/2016 opnieuw verschillende bronnen aan die aantonen dat er een schrijnend tekort aan psychische zorg is in Pakistan.

De verwerende partij kan thans niet meer ontkennen dat de medische problematiek van de verzoekende partij - nu zij reeds 10 jaar in een psychiatrisch ziekenhuis verblijft- onvoldoende ernstig zou zijn...

De thans bestreden beslissing - die opnieuw geen onderzoek doet naar beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden in Pakistan schendt dus niet alleen artikel 9ter VW, maar dreigt de verzoekende partij tevens bloot te stellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer.

Zij is immers niet in staat om te functioneren.

II.1.6. Aldus is afdoende duidelijk dat in casu artikel 3 EVRM tevens dreigt te worden geschonden."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op grond van artikel 9ter - §3, 5° Vw.:

In de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3 of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging töt verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, §3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag van 21.12.2016 reeds werden ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag ex. artikel 9ter Vw. van 28.11.2011 die op 23.10.2013 ongegrond werd bevonden.

Verzoekende partij uit weliswaar kritiek op de stelling dat in de respectievelijke aanvragen dezelfde medische elementen aan bod zouden komen, maar desalniettemin kan er alleen maar vastgesteld worden wat volgt:

- In het medisch attest van 16.11.2016, dat werd bijgebracht in het kader van de (laatste) verblijfsaanvraag ex. artikel 9ter Vw. staat de volgende diagnose vermeld:*

"paranoïde schizofrenie met forse wanen en hallucinaties.

Betrokkene leeft in een eigen psychotische wereld, mogelijk contact maar beperkte reactie op neuroleptica, deze medicatie zorgt dat betrokkene kan functioneren binnen een strikte gestructureerde omgeving."

- *In het medisch attest van 14.12.2011 dat werd gevoegd bij de aanvraag van 28.12.2011 wordt onder meer het volgende opgelijst:*
 - ✓ *Diagnose: paranoïde schizofrenie met uitgesproken wanen en hallucinaties; momenteel niet medicamenteus onder controle te krijgen. Zie verslagen in bijlage.*
 - ✓ *Volledige ontsporing van de paranoïa indien de behandeling wordt stopgezet*
 - ✓ *Prognose: Ernstige vorm van schizofrenie met achteruitgang in functioneren, mogelijks tot defectschizofrenie*
 - ✓ *Permanente opvolging en begeleiding noodzakelijk*
 - ✓ *Duur behandeling: onbepaalde duur, deze zeer zieke man vereist permanente zorg*

Voorts staat in de bijlagen waarnaar het medisch attest van 14.12.2011 verwijst onder meer te lezen wat volgt (het attest in het kader van de toenmalige gedwongen opname van 16.09.2011 van AZ Sint-Jan, Dr. H.):

- ✓ *Antecedenten: (...) psychiatrische hospitalisaties wegens psychose: in januari 2007 opname alhier wegens paranoïde psychose, opname op 27.04.2007*
- ✓ *Verloop: (...) Hij heeft gestoord realiteitsbesef met hallucinaties waarbij hij praat tegen denkbeeldige personen die hij hoort of ziet, soms incoherente gedachtegang, chaotisch gedrag, zelfverwaarlozing en verregaande passiviteit...*
- ✓ *Diagnose: paranoïde schizofrenie*

Eveneens moet opgemerkt dat de medicamenteuze behandeling die wordt genoemd in het attest van 21.12.2016 en van 28.11.2011 exact dezelfde is, namelijk neuroleptica. Ook de prognose bij gebrek aan behandeling blijft dezelfde, nl. defectueuze schizofrenie.

Bijgevolg is het ziektebeeld van verzoeker, zoals beschreven in de aanvraag van 28.11.2011 en deze van 21.12.2016 identiek dezelfde, namelijk paranoïde schizofrenie, met noodzaak tot permanente opvolging en begeleiding.

Het gegeven van de hospitalisatie is zeker geen 'nieuw' gegeven, nu reeds in het medisch attest van 14.12.2011 (met bijlagen) sprake is van hospitalisaties en van gedwongen opnames.

De kritiek die verzoeker voert op de inhoud van beslissing van 23.10.2013 en of er daarin onterecht zou gesteld zijn dat betrokkene op dat ogenblik niet meer gehospitaliseerd werd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat dezelfde medische elementen, die aan bod komen in de aanvraag van 21.12.2016, ook aan bod komen in de aanvraag van 14.12.2011 en dat die laatstgenoemde aanvraag per beslissing van 23.10.2013 ongegrond werd bevonden. Tegen die kwestieuze beslissing werd overigens geen rechtsmiddel aangewend.

[...]"

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, die werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt onder meer als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de voormelde wet. Uit deze bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van deze wet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

In casu is de aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 december 2016 op grond van de voormelde bepaling niet-ontvankelijk verklaard met als motivering dat *de “elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 21.12.2016 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 10.03.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), [...] eveneens [werden] ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.”*

Ter bevestiging wordt nog verwezen naar het in casu niet verplichte advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 maart 2017, dat luidt als volgt:

“u vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 21.12.2016 en 28.11.2011 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 21/12/2016 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 16/11/2016 opgesteld door Dr. Verbeeck. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 28/11/2011. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 16/11/2016 wordt geen nieuwe pathologie. “

2.4. Zonder de ernst van de voorliggende situatie te miskennen, kan de Raad in casu alleen maar het volgende vaststellen:

In de mate dat de verzoekende partij het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 oktober 2013 aan kritiek onderwerpt, moet worden vastgesteld dat dit advies had geleid tot de beslissing van de gemachtigde van 23 oktober 2013 houdende het ongegrond bevinden van de eerste aanvraag om medische redenen van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing werd echter nooit beroep ingediend, en de termijn daartoe is ruimschoots verstreken, zodat de Raad thans niet de bevoegdheid heeft om deze inmiddels definitief geworden beslissing en het daaraan voorafgaande advies aan een wettigheidstoezicht te onderwerpen.

De verzoekende partij betoogt verder dat de conclusies van 13 oktober 2013 van de ambtenaar-geneesheer niet langer opgaan, omdat zij op heden nog steeds is gehospitaliseerd, maar het gegeven dat zij nog steeds is opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis is geen nieuw element. Immers, in haar verzoekschrift stelt zij zelf dat zij reeds sedert 2007 permanent is opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis, en dat dit reeds te lezen stond in het standaard medisch getuigschrift (hierna: het SMG) van 14 december 2011. Hiermee bevestigt zij alleen maar dat deze psychiatrische opname reeds werd aangehaald in haar eerste aanvraag van 28 december 2011 en dit in wezen geen nieuw element is. De verzoekende partij alludeert er dan wel op dat het om een nieuw gegeven gaat omdat, in weerwil van wat ambtenaar-geneesheer had menen te moeten oordelen, er een ononderbroken opname was, maar zoals reeds gesteld zijn het de aanvragen en de daarin ingeroepen medische elementen die moeten worden vergeleken, zonder meer. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer minstens naar de mening van de verzoekende partij de elementen uit de eerste aanvraag verkeerd had beoordeeld, doet hieraan geen afbreuk. Zoals reeds gezegd, kon de verzoekende partij zich tegen de beslissing die was gesteund op dit advies in rechte verweren hetgeen zij heeft nagelaten te doen, hetgeen des te meer klemmt nu zij op dat ogenblik klaarblijkelijk concrete elementen had –met name het gegeven van de ononderbroken opname- om aan te tonen dat dit in het bedoelde advies ten onrechte zou zijn gesteld dat er geen redenen waren om aan te nemen dat zij na twee jaar nog gehospitaliseerd zou zijn en dat de “volledige ontsporing” waarvan sprake slechts hypothetisch was. .

Samengevat moet dan ook worden geconcludeerd dat de ononderbroken hospitalisatie van de verzoekende partij sedert 2007 tot heden niet kan worden beschouwd als een nieuw element zodat de verwijzing ernaar niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing ten onrechte is gesteund op artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.5. Nu de verzoekende partij niet heeft aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing in strijd met artikel 9ter, §3, 5° of met miskennen van de stukken van het dossier onontvankelijk werd verklaard, moest de verwerende partij geen onderzoek voeren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen in het land van herkomst en al evenmin, gelet op het feit dat de huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, naar de bestaanbaarheid ervan met artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat daarover in de beslissing van 23 oktober 2013 ook geen onderzoek naar werd gevoerd, doet hieraan geen afbreuk. Met betrekking artikel 3 van het EVRM kan worden verwezen naar het arrest nr. 196 611 in de zaak 205 637, waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep dat de verzoekende partij had ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar samen met de thans bestreden beslissing werd betekend.

2.6. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS